Enderrock | Helena Morén Alegret | Actualitzat el 09/06/2021 a les 08:00

El duet Barba Corsini homenatja a «Odissea» el camí de risc i llibertat traçat per Víctor Nubla

El divendres s'estrena el disc del conjunt format pel poeta Eduard Escoffet i el músic Pablo Volt 'Pope', 'Un nou incendi' | N'avancem un dels temes en primícia, tot parlant-ne amb el duet

Barba Corsini | Daniel Cao

Els barcelonins **Barba Corsini** fan un eletropop proper a l'*spoken word* per art i gràcia del poeta Eduard Escoffet que, en improvisació constant amb Pablo Volt ?Pope', presenten junts *Un nou incendi* (BankRobber, 2021). Al disc hi parlen tant de relacions sentimentals, com del perill de fer que l'economia substitueixi el valor real de les nostres vides. I, en la cançó final del disc que, avui estrenem en exclusiva, "Odissea", tracten la petjada que els deixa l'artista **Víctor Nubla** (Barcelona, 1956-2020), qui va ser fundador de Gràcia Territori Sonor i director artístic del Festival de música experimental LEM.

El nom del grup ret homenatge alhora a l'arquitecte Francisco Juan Barba Corsini (1916-2008) i, segons Escoffet, "és també una declaració d'intencions, ja que el tema de l'arquitectura sempre m'ha interessat i ja en l'època de **Bradien** (2009-2016) havíem fet alguns temes sobre arquitectura. D'altra banda, això ja més com a curiositat, el Pope, el meu soci, és el segon Pope que conec. El primer va ser el poeta Jordi Pope (Barcelona, 1953-2008), que en realitat es deia Jordi Barba. Coincidències i cercles".

Pablo Volt ?Pope' marca també la diferència de plantejament entre **Bradien** i **Barba Corsini**: "Diria que **Barba Corsini** va començar com una continuïtat de **Bradien + Eduard Escoffet**, però el punt al qual hem arribat ara els dos és ben diferent del que fèiem abans, hem aconseguit un so propi". Escoffet rebla: "Tots dos veníem de l'anterior projecte, però aquí està tot més barrejat, els dos fem de tot, i estem investigant amb sons que anteriorment no ens havíem plantejat. Personalment, he anat molt més enllà pel que fa als usos de la veu. El soroll i el dub també han guanyat molta presència".

En el disc circulen fins a tres personatges que han marcat Eduard Escoffet, morts els últims anys: El també poeta Carles Hac Mor (Lleida, 1940 - Sant Feliu de Guíxols, 2016) ?a la cançó "Cravan", de la qual assegura: "pronuncio el seu nom com ho feia Hac Mor", amb qui vam aparèixer parlant-ne a la pel·lícula d'Isaki Lacuesta, *Cravan vs Cravan* (2002) al costat d'Anton Ignorant (Múrcia, 1957 - Buenos Aires, 2019) i de nou **Víctor Nubla**. Però és a **Nubla**, desaparegut més recentment, a qui se li fa un homenatge especial a la cançó de final del disc, "Odissea".

Video: https://www.youtube.com/watch?v=cYxzAEcac5M
Sobre "Odissea" explica Pope que "és un relat de novel·la negra a la nostra manera. El tema és una improvisació amb sintetitzadors, i de fons s'hi sent el soroll del trànsit de la Gran Via, que passa per davant del nostre local d'assaig al Clot". Escoffet insisteix: "Volíem fer un homenatge a **Nubla** i alhora treballar un text més narratiu, no tan conceptual o rítmic com la resta. I vam voler fer aquest relat inspirat en moments viscuts amb l'amic **Nubla**".

La figura de **Víctor Nubla** va ser, segons Escoffet ha assegurat, "una de les més influents de la meva vida" i hi veu un llegat general i clar: "La gran petjada de **Nubla** ha estat en l'àmbit de l'autogestió. Va ser dels primers que va entendre que al costat de la feina de músic calia desenvolupar una tasca de gestió i agitació que no et fes dependre d'estructures comercials o industrials. Ara mateix molts grups ho entenen així, fins i tot aquells que no saben qui és **Nubla** o musicalment són còpies de models obsolets. Sí que és cert que en l'escena actual trobo a faltar el risc i la llibertat de grups com **Macromassa** ?fundat i integrat per **Nubla** i **Juan Crek**?, **Buildings**, **Audiopeste** i tants d'altres de l'escena experimental. El paisatge podria ser bastant més ampli, però hi ha pocs espais i programacions on puguin encaixar grups que surtin dels esquemes habituals". En Pope fa un apunt final: "Per sort, Gràcia Territori Sonor continua organitzant actes i el festival LEM continua funcionant, seguint el camí traçat per **Nubla**".

Passa pàgina. Gira a l'esquerra. Camina una mica més i s'atura. Es troba algú que li diu que les entrades estan exhaurides i que les sortides, també. Avança. Paràgrafs, semàfors, entrebancs. Les claus. Tomba. No sap ningú del cert quina llicència cal tenir per tancar un negoci segons les marees. L'estació l'ha deixat molt a prop de l'hotel: té reservada una habitació doble amb balcó al mar. La barana és un descuit estètic. A la taula de plàstic —un altre descuit estètic— hi sobreposa paper i bolígraf. Compta còdols i camina cada dia menys. Fins que se'n va. Passa pàgina. I continua tot recte. Més aviat. I continua trobant dies anònims que no el saluden: no li mouen la mà, no li obren la mà. Ara mateix. Si fa o no fa. Els edificis s'omplen de lava, els carrers s'esberlen de la calor i l'asfalt ha deixat de respirar. Tomba. Treu les claus. Descarrega i avança fins al fons del passadís. I tot d'una el perdem de vista.

"Odissea"